

*Tidligere udgivelser af samme forfatter:
"Mig og Henry" (2014), Skriveforlaget*

Anne Bjerregaard

Rom: tur-retur
Copyright © Anne Bjerregaard og HISTORIA

Grafisk tilrettelæggelse: Mette Nielsen
For- og bagsidetegning af motorcykel og glas:
Dorte Klingberg-Nielsen
Forsidetegning af Colosseum:
Illustration 36134294 © Terriana | Dreamstime.com

1. udgave, 1. oplag

ISBN: 9788794284318
Bogen er sat med Palatino og trykt ved Booksfactory
Printed in EU 2023

Alle rettigheder forbeholdes

www.historia.dk

Udgivelsen er støttet af VELUX FONDEN under fondens
fundatsbestemmelse, der giver mulighed for at støtte aktive ældre.
Kvalitative og redaktionelle vurderinger i forbindelse med
udgivelsen er varetaget af forlaget og forfatteren

forlagetlerche.dk

Rom *tur-retur*

HISTORIA

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORTIDEN BANKER PÅ	7
REJSEN	11
DET FØRSTE MØDE MED ROM	27
TIVOLI	39
LA DOLCE VITA	45
EN TUR PÅ LANDET	53
FLYTTEDAG	59
BESØG I PETERSKIRKEN	65
EN SKÆV MIDDAG	73
ARRIVEDERCI ROMA	81
HJEMME IGEN	87
UVENTEDE GÆSTER	97
ALENE	105
NYE DRØMME	111
SLUTNING	115

FORTIDEN BANKER PÅ

Hun læste mailen for hundrede og syttende gang. Kunne stadig ikke fatte det. Der var gået et halvt århundrede. Nu havde fortiden indhentet hende.

Rikke tog sig til halsen og tænkte på Tom. Sølvkæden, han havde givet hende, dengang for længe siden, var blevet en del af hendes identitet. Hun holdt om kæden, der var lavet af grove uens ringe. Underligt at tænke på, at en sølvsmed i Afrika havde siddet og lavet den, for flere hundrede år siden. Og Tom, som havde fundet den til netop hende.

Hun mærkede savnet. Alting blev lyslevende, som var det i går, han havde været en del af hendes liv. En lavinne af minder væltede ind over hende. Hvor er livet dog en underlig fætter. Hvad skal det alt sammen være godt for?

Jeg glemmer helt at spise morgenmad, tænkte hun og greb ud efter sin kop. Teen var blevet kold. Rikke snusede til det nybagte brød og skar en skive af osten. Hældte varmt te op i kruset og lænede sig tilbage i sofaen.

Når hun tænkte nærmere over det, var hele den historie med Tom en smule crazy. Hun huskede rejsen til

Rom og smilte. Det ku' være, jeg skulle skrive om det? tænkte hun og tog en bid af sin ostemad.

Rikke rejste sig. Stod lidt og betragtede akvarellen, der hang over arbejdsbordet. Den, hun havde malet, af den gamle middelalderby i Italien. Hun havde brugt de fotos som forlæg, Tom sendte til hende.

Det var hendes første "rigtige" akvarel. Sjovt nok også en af de bedste. Beginners luck – hed det vist.

Gad vide, hvordan der ser ud i dag? Dengang var byen næsten ukendt. Bortset fra en håndfuld kunstnere var der ikke mange, der fandt frem til den afsidesliggende landsby.

Nysgerrig, som hun var, tændte hun for mobilen og fandt byen på nettet. Det var chokerende billeder, der dukkede op. Stedet var blevet en turistattraktion. Moderne bygninger og hoteller skæmmede de ellers så pittoreske omgivelser. Det gjorde ondt langt ind i rygmarven.

Hvad er der dog sket med verden? Grimme højhuse – uden sjæl – allevegne. Det var ofte svært at genkende de steder, hun havde været, når der dukkede billeder op på fjernsynsskærmen.

Måske er jeg bare et nostalgisk tosehoved, der ikke bryder sig om forandringer? Rikke lo ad sig selv.

Hun havde mange sjove og gode rejseoplevelser at se tilbage på. Ikke mindst turen til Rom. Alting stod klart i hendes erindring. Tænkte atter på Tom. Så hans brune øjne og generte smil for sig og blev varm indeni.

Minderne har man da lov at ha', nynnede hun, mens hun begyndte at rydde op efter morgenmaden. Men var

det kun minder? Var det ikke også en skæbnefortælling? Om flygtige venskaber, kærlighed, glæde, sorg og smerte.

Hun tog en rask beslutning. Satte sig ved computeren og begyndte at skrive om Tom og Rom – og alt det andet.

REJSEN

Det var med bævende hjerte, hun en tidlig morgen i 1968 steg om bord på toget til Rom. Der var mange mennesker; påskeferien stod for døren. Folk gik rundt med søvnige øjne og skuttede sig i den kølige morgenluft.

Det grønne tog, der var af ældre dato, holdt allerede ved perronen. Det så mærkelig fremmedartet ud i forhold til de velkendte røde tog, der holdt ved de andre perroner.

Højt oppe svævede det filigranagtige glastag, der forhindrede solens stråler i at trænge igennem. Længere ude på perronen faldt lange striber af lys hen over de gule klinker. Hun havde god tid og traskede en tur ud i den spæde morgensol. En lille forsmag på sydens sol og varme. Et par duer gik og kurrede muntert i solen, mens de rejsende begyndte at stimle sammen ved dørene.

De kantede sig ud og ind og rundt om hinanden i de smalle gange og kupéer. Endelig fandt hun sin plads og fik med møje og besvær anbragt kufferten i det overfyldte bagagenet.

Med et lettelsens suk sank hun ned på det plysbe-
klædte sæde. Fortrød øjeblikkeligt, at hun havde taget
stramme cowboybukser på. Hvor dum kan man lige
være, tænkte hun og trak diskret lynlåsen ned i skjul
af blusen.

Rikke så sig omkring i kupéen og hilste på de andre
med et lille nik. De var seks personer i den smalle boks,
der skulle være hendes hjem de næste mange timer.
Konstaterede, at hun var den eneste pige og blev en
anelse nervøs. De andre så nu ganske tilforladelige ud;
hun kunne vist godt slappe af. Hvad kunne der også
ske?

Alle forholdt sig tavse. I stilheden var der en vis stem-
ning af forventning. Eventyret lå og ventede forude.
Hun var midt i tyverne og ikke særlig rejsevant. Det
var første gang, hun skulle udenlands – på egen hånd.
Det var også første gang, hun skulle prøve at rejse med
nattog. Havde heller aldrig været i Italien før.

Nu lød den skingre lyd fra fløjten, og toget satte i
gang. Det var en lang tur, hun havde foran sig. Næsten
tredive timer. Det var med at sidde så bekvemt som
muligt. Det var ikke nemt. De sad tæt pakket i den lille
kupé; der var fyldt godt op med bagage og overtøj. Hun
havde heldigvis købt en liggeplads og kunne sove no-
get af vejen.

Rikke glædede sig, først og fremmest til at se sin kære-
ste igen. Han var taget til Rom en måned tidligere for
at arbejde og var kørt hele vejen på sin store BMW-mo-
torcykel. Nu skulle hun ned at besøge ham. Hun havde

taget nogle ekstra feriedage, så de kunne være sammen
i hele to uger.

Tom var amerikaner og arkitekt. De havde arbejdet
sammen på en tegnestue midt i hjertet af København.

Lige fra begyndelsen havde de været tiltrukket af
hinanden. Rikke smilte for sig selv og erindrede, at han
altid gik og nynnede *I only have eyes for you* – mens han
sendte lange blikke efter hende. Hun prøvede at fange
hans varme brune øjne. Han blev bare rød i hovedet og
tog skyndsomt blikket væk. Så gik de dér, som katten
om den varme grød.

Der var en anden arkitekt på tegnestuen, der havde
opfanget, hvad der foregik. Han gik rundt med et un-
derfundigt smil på læben og sagde drillende til hende:
- Be patient!

Før hun vidste af det, var Tom såmænd havnet i hendes
seng. I første omgang af nød. Han havde ikke fundet
et sted at bo og måtte låne en sofa hist og her. Senere
hentede han alle sine opmagasinerede ting, mest tøj og
malerier, og flyttede mere permanent ind.

Det fungerede fint med at bo sammen. Var det ikke,
fordi skæbnen – eller hvad det nu var – ville det ander-
ledes, var de måske blevet sammen. For ever?

I starten var det ikke nødvendigt med så mange ord,
men der opstod hurtigt problemer. Hendes skoleengelsk
var noget rustent. Rikke huskede med græmmelse, da
de skulle hænge nogle af Toms egne malerier op. De
var store og vældig gode. Hun ville gerne sige noget
interessant om dem, men stod bare der, som en anden
idiot, og ledte efter de forbandede gloser. Det eneste,
det lykkedes hende at sige, var: - They are very nice.

Hun følte sig dum og trak sig ind i sig selv. Tom misforstod det, og der opstod en uoverstigelig barriere imellem dem. Luften var fuld af spørgsmål og frustrationer.

Tom, der var et par år ældre, var kommet til Danmark fra Italien, hvor han havde arbejdet i nogle år. Det var nemt at få arbejde i Danmark dengang.

Da de havde boet sammen i cirka seks måneder, udløb hans opholdstilladelse. Til deres store frustration måtte Tom forlade landet.

Hvorfor i alverden skulle man også holde på en højtuddannet fyr med fast arbejde og en god løn? En kæreste med et knust hjerte og en vrede ishockeyklub, der måtte vinke farvel til en elitespiller, talte slet ikke med.

Tom tog tilbage til Rom, hvor han fik arbejde på sin gamle tegnestue. Så sad hun der. Vidste ikke, om hun var købt eller solgt. Var det overhovedet muligt at opretholde deres forhold?

Hun var spændt på, hvordan det ville blive at ses igen. De havde skrevet flittigt sammen. Det havde ganske vist været besværligt for hende at skrive et længere brev, men hvad gør man ikke for kærligheden.

Det italienske postvæsen var også et problem. Det fungerede som vinden blæste, og flere breve gik tabt. I forbindelse med hendes rejse havde de været nødt til at ringe sammen et par gange.

Rikke fandt sit strikkesæt frem. Kunne lige så godt lave noget fornuftigt, når hun nu skulle sidde der på sin mås i så mange timer. Det var en rød sweater til Tom, hun

var i gang med. Tænkte, den ville stå godt til hans mørke hår og brune øjne.

Strikkepindenes knitren larmede i den stille kupé. Overvejede, om hun skulle starte en samtale, men orkede alligevel ikke. Det var, som om muren af tavshed var ugennemtrængelig.

Desværre havde hun fået en gangplads, men forsøgte at se så meget som muligt gennem vinduet ude i gangen. De havde efterhånden kørt i flere timer og befandt sig et sted i Nordtyskland.

Det var sjovt at se, hvordan alting blev mere og mere forårsagtigt og lysegrønt, jo længere sydpå de kom. Derhjemme var det endnu ikke blevet rigtigt forår. Det gik op for hende, at hun ville komme til at opleve foråret to gange, og hun glædede sig allerede til at komme hjem og se sin egen have springe forårskåd ud. Hun var heldig. Havde fundet det yndigste lille hus, til næsten ingen penge.

Ved frokosttid fiskede Rikke sin medbragte madpakke op af den hvide canvastaske. Den var blevet lidt fladklemmt efter at have ligget mellem bøger, tegnegrej og alt det andet, hun absolut skulle slæbe med. Men en sammenklappet spegepølsemad glider trods alt ned, når man er sulten. Pølsen var fra den lokale slagter. Tør og krydret, som hun godt kunne lide den.

Hun så frem til at spise aftensmad i spisevognen. Det havde hun, som den novice hun var, heller aldrig prøvet. De få gange, hun tidligere havde været sydpå, var foregået i bil. Hun havde været i Schweiz og Østrig, da hun var yngre. Desværre ville det være nat, når de kør-

te igennem. Det kunne ellers være sjovt at se Alperne igen. Hun erindrede, hvordan hun og hendes daværende kæreste havde haft en hidsig sneboldkamp oppe i bjergene – midt om sommeren – kun iført shorts. Gad vide, hvad der er blevet af ham? Hun havde afbrudt deres forhold og var flyttet til København.

Efter frokosten forsøgte hun at læse i den medbragte bog om Rom. Måtte lige vide lidt om, hvad der ventede hende. Der var stadig stille i kupéen; de andre enten læste eller sov.

Ud af øjenkrogen fik hun øje på en blomstrende frugt-plantage. Det lignede et snepudret landskab, der var dalet ned midt i alt det lysegrønne. Hun ærgrede sig over, at hun ikke havde fået en vinduesplads. Det så ikke ud, som om nogen af de andre bemærkede den skønhed, der åbenbarede sig for næsen af dem.

Den ene, der sad ved vinduet, en lidt yngre rødhåret fyr, var opslugt af sin bog. Den anden, en ældre gråhåret herre med fuldskæg, sad med hovedet lænet op ad sin grønne lodenfrakke. Det så ud til, han sov.

Ved siden af hende sad en midaldrende mand med blåternet skjorte og slidte cowboybukser. Han sad og dinglede med hovedet. Det faldt hele tiden tungt forover. Indimellem rejste han sig med et ryk, samtidig med der kom høje snorkelyde ud af ham.

Hun læste videre i sin bog. Var lige nået til Peterskirken, da hun mærkede mandens hoved falde hårdt ned mod sin skulder. Prøvede forsigtigt at skubbe ham tilbage. Han var tung som bly. Det gentog sig flere gange. En irritation begyndte at murre.

Nu lagde manden sit hoved godt til rette på hendes skulder. Hva' pokker bilder han sig ind? Tror han, jeg er en hovedpude? Igen forsøgte hun at skubbe ham væk. Men han var for stor og tung. Rikke så sig desperat om efter hjælp.

Skråt overfor, i midten, sad en katolsk præst med et diabolisk smil om læben. Han sad godt tilbagelænet med armene over kors og fulgte nysgerrigt med for at se, hvordan det hele udviklede sig. Ingen af de andre i kupéen så ud til at have bemærket noget. Den ældre herre, der sad lige overfor, var langt væk i sin krimi.

Nu vendte den sovende mand sig helt om. Puttede sig kærligt ind til Rikke, mumlede noget uforståeligt og begyndte at tage hende på brysterne.

Hun mærkede panikken brede sig i kroppen. Alle hendes forsvarsværker stod på spring. Hvad søren er han ude på? Rikke kiggede nærmere på manden. Han var halvkaldet og på alder med hendes far. Hun prøvede atter at trække sig fri.

Manden snorkede svagt med halvåben mund. Hun havde ikke mod på at vække ham og skubbede endnu en gang forsigtigt til ham. Straks væltede hans tunge krop tilbage imod hendes som en sæk kartofler. Hun var ved at miste tålmodigheden.

Efterhånden var de andre vågnet, og nysgerrigheden vakt. Alle fulgte spændt med i "forestillingen". Manden, der blev mere og mere kælen, befamlede efterhånden det meste af hendes krop.

Der var kun én ting at gøre; hun måtte vække ham. Det var ikke nemt. Han var langt væk i drømmeland. Først